

ANNABEL
MONAGHAN

LETNÁ
LÁSKA

„Krásny príbeh, z ktorého
srší láska, dôvtip a túžba.“

Carley Fortune

LETNÁ Láska

Annabel Monaghan

**ZELENÝ®
KOCÚR**

Z anglického originálu Annabel Monaghan: SUMMER ROMANCE preložila Terézia Hurajová.

Translation © 2024 by Terézia Hurajová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

This edition published by arrangement with G. P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2024 by Annabel Monaghan

Slovak edition © 2024 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Návrh obálky: Ashley Tucker

Grafická úprava: Design Amorandi

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-27-7

EAN 9788069010277

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Pre moju mamu, Joany, ktorá je
blízko ako môj dych.

1. KAPITOLA

Niekedy človeku nezostane nič iné, len všetko nahádzať do špajzy. Múku, cicer, sušienky. Všetko to tam šmariť a zabuchnúť dvere. Niekedy sa deti hádajú alebo hrozí, že si váš pes všimne otvorenú fixku, ktorá sa povaluje na koberci, a zničí vám gauč. Vtedy vám nezostane čas vybaľovať nákup systematicky.

Niekedy je nutné improvizovať. Svojim klientom však tvrdím pravý opak. Naozaj verím na vedomé skladovanie potravín podľa konkrétnej činnosti. Pečiete? Hľadáte niečo malé na zjedenie? Raňajkujete? Čo sa týka mňa, posledných niekoľko rokov robím všetko spomenuté naraz. A v špinavých teplákoch. Začínam si myslieť, že na svete neexistuje dostatočné množstvo sklenených dóz, ktoré by uskladnili chaos zvaný môj život.

Nie je žiadnym tajomstvom, že som sa ocitla v slepej uličke. Vyčkávam na svoju príležitosť ako lietadlo snažiace sa pristáť v hmle. Som tu, no zároveň nie som. Som vydatá, no zároveň nie som. Podľa Instagramu by som sa o seba mala začať poriadne starať, aby som získala svoj dokonalý život späť. Neustále na mňa vyskakujú príspevky o zvýšenej hladine kortizolu a hlbokom význame meditácie. Som

si však istá, že v tomto prípade mi magnéziový kúpeľ chodidiel nepomôže. Dnes sú to dva roky, čo mi zomrela mama, a zároveň rok, čo mi Pete oznámil, že už nechce byť mojím manželom. Na jeho obhajobu, dátumy nikdy neboli jeho silnou stránkou.

V to ráno som sa zobudila plná smútku. A v podstate za to mohol iba ten poondiaty kalendár. No a čo, že prešlo tristošesťdesiatpäť dní? Ak by bol priestupný rok, trvalo by o deň dlhšie, než by som sa zosypala. Večer pred výročím maminej smrti som sa rozhodla, že na raňajky upečiem jej slávne ovsené sušienky s kúskami čokolády. Pripomenula som si tým, akú mala schopnosť prelomiť monotónnosť života niečím zábavným a nečakaným. Chcela som svojim deťom ukázať, že zábava neumiera.

Na kuchynskej linke som cez noc nechala zmäknúť maslo, o šiestej ráno som vstala a začala piecť. Bol neskorý jún, podobne ako teraz, a slnko už bolo vysoko. Premiestnila som nestabilnú hromadu neprečítanej pošty do drezu, aby som vytvorila miesto pre mamin mixér. Vymiešala som maslo s cukrom a do druhej misy som nasypala múku, sódu bikarbónu a škoricu. Kým som do zmesi pridala ovsené vločky, už som nariekala a slzy som si utierala do rukávov pyžama. Je priam neveriteľné, koľko ovsených vločiek ide do tohto receptu, a z nejakého dôvodu mi po tom uvedomení chýbala mama ešte viac.

V takomto stave ma našiel Pete. Uplakanú tvár som skrývala za veľkou krabicou vločiek a opierala som sa o drez, v ktorom sa povalovala neotvorená pošta.

„Ježiši, Ali,“ povedal. Neprekvapilo ma to, takto moje správanie komentoval neustále. No tentoraz neznel našťavne, ako keď nevedel nájsť čisté tričko alebo keď objavil svoju topánku plnú syrových sušienok pohodenú pod gaučom.

LETNÁ LÁSKA

A neznel ani sarkasticky, ako keď mávol rukou nad hromadou papierov, ktorá pripomínala šikmú vežu v Pise, a pýtal sa, čo som celý deň robila. Bolo to tiché „Ježiši, Ali“. Akoby nemal silu spýtať sa to znovu.

Na jeho slová som zvyčajne nereagovala. Jeho podráždenosť bol len akýsi biely šum v pozadí môjho života. Tváril som sa, že tieto komentáre nepočujem, a pozornosť som radšej obrátila na deti alebo psa. Alebo na mamu. Ubehol však rok, odkedy sa pominula, a tak som tam len stála a plakala. Pre vločky, pre Petov pohľad... A pre veľkú časť života, ktorú som strávila v manželstve s niekým, komu nestojím ani za to, aby prešiel cez kuchyňu a utešil ma.

„Chcem sa rozviesť,“ oznámil mi. Mlčala som, a tak sa znovu ozval. „Už nechcem byť tvojím manželom.“

„Viem, čo znamená rozvod,“ odvetila som sarkastickým tónom, ktorý akoby patrilo niekomu inému. Cítila som tlak na hrudi a zvonilo mi v ušiach. Akoby som mala každú chvíľu opustiť svoje telo. Ten pocit som už raz zažila, keď mi doktor oznamoval, koľko času mame ostáva. Dvanásť až osemnásť mesiacov. Mala som chuť sa spýtať: „Prečo nie devätnásť?“ Rozzúrilo ma, s akou arogantnou presnosťou to bol schopný vysloviť.

V tú noc Pete odišiel. A zatiaľ to zvládame. Tvárime sa ako v reality šou zvanej Najlepší rozídený pár v Amerike. Správame sa civilizovane, pred deťmi priam vrúcne. V utorok poobede vozí dievčatá na futbalové tréningy, v sobotu na zápasy a potom ich vezme aj s Cliffym na zmrzlinu. Ten nejaví záujem o tímové športy, čo Pete odmieta priznať, a tak ho so sebou vodí ako asistenta trénera. Cliffy si nikdy nezabudne zbaliť farbičky a zošit. Počas jesennej a jarnej sezóny, samozrejme, chodievam na zápasy aj ja a to sa väčšinou končí trápnu rozlúčkou na parkovisku, kde predstie-

ram, že sa ponáhľam na stretnutie s kamoškou, s ktorou si ideme vyhodiť z kopytka.

Nejdeme. Namiesto toho sadnem do auta a rozprávam sa so svojou mŕtvou matkou. Začala som to praktizovať len nedávno, a hoci to bude znieť zvláštne, robí mi to dobre. Vyrozprávam sa jej a dovolím slovám, aby sa odrážali od palubnej dosky. Čakám, kým sa jej červené pery rozprestrú do širokého úsmevu a uistia ma, že nakoniec všetko dobre dopadne. No nestane sa tak. Ako je možné, že mi chýba niečo, čo aj tak nie je pravda? Chýba mi, ako sa len tak sčista-jasna zjavila vo dverách a v rukách držala podnos s jedlom. Vytrvalo mi dokazovala, že rodinný život je ľahký a zábavný. No pre mňa nebol ani jedno z toho. Čas strávený s deťmi, hádzanie kamienkov do potoka či spievanie zneliek zo seriálov vo vani mi pripadalo ľahké i zábavné, to áno. Problém je ten zvyšok – dom, trávnik, spotrebiče, ktoré sa na striedačku kazia, opravár, ktorý sľúbil, že príde, a nakoniec sa na mňa vykašle. Napriek tomu mi však nezabudne strhnúť peniaze z kreditky a ja potom musím volať do banky a vysvetľovať im, že sa mi pokazil záchod a je stále pokazený, a vysvetľovať uprostred noci Petovi, prečo musí stále chodiť na detský záchod, zatiaľ čo on na mňa hľadá ako na úplnú babráčku. Nič z toho sa mi nezdá ľahké ani zábavné.

Keď bola mama nažive, bolo to jednoduchšie, pretože som mala niekoho, o koho som sa mohla oprieť. Robila mi spoločnosť v sobotné popoludnia, keď ma mal Pete konečne odbremeniť, no namiesto toho sa pravidelne vybral na päťdesiatkilometrový výlet na bicykli. Bola to ona, kto mi pomohol naučiť deti chodiť na nočník a nájsť detského zubára, ktorý akceptoval naše zdravotné poistenie. To ona vždy zachytila môj pohľad a usmiala sa, keď Cliffy povedal „anjel-

LETNÁ LÁSKA

ské raňajky“ namiesto „anglické raňajky“. Ak som v telefóne znela vystresovane, ani na sekundu nezaváhala, nechala všetko tak, zbalila desiatu a vzala deti na pláž, aby som ja mohla v pokoji poupratovať skriňu. Bola jediná osoba, ktorá úplne rozumela tomu, prečo je pre mňa upratovanie skrine také očisťujúce.

Deti ju volali Fancy, pretože sa volala Nancy a mala vkus. Niežeby vynikala nejakým nóbl štýlom, väčšinu oblečenia si ušila ručne a dvadsaťpäť rokov jazdila na rovnakom starom Volkswagene. No nebála sa uvoľniť, nasledovať svoje túžby a byť spontánna. Život v jej ponímaní bol jednoduchý a zábavný – skrátka bola stelesnením šmrncu. Niekedy sa mi zdá, že si zo mňa jej meno robí dobrý deň. Vraj stelesnený šmrnc. Žiadne telo už nie je. Šmrnc vyhnala rakovina a ja som oň nadobro prišla. Jediné, čo mi ostáva, je pozbierať jeho zvyšky...

Preto som sa dnes ráno opäť pustila do ovsených sušienok. Tentoraz mi pri miesení cesta netiekli slzy, a keď deti zišli dole a zacítili vôňu masla a cukru, rozveselilo ich to tak ako už dlho nič. Mala som pocit, že je tam mama s nami. Vlasy, ktoré si farbí gaštanovohnedou farbou, podobne ako ja, má zopnuté do dlhého vrkoča a okrem jasnočerveného rúžu niet na jej tvári ani štipky mejkapu. Stojí oproti nám a navrhuje, aby sme išli do parku alebo sa vrhli na vedecký experiment zvaný Pečená Aljaška. Tlesla by rukami, náramky by jej pritom jemne zacinkali a povedala by: „Viete, čo bude zábava?“ Bola to však len rečnícka otázka, pretože ona to vždy vedela najlepšie. Trvalo to dva roky, ale dnes, keď som sledovala, ako deti jedia sušienky, mala som pocit, že mi padol kameň zo srdca. Pocítila som akúsi ľahkosť, ktorá mi dodala energiu na to, aby som sa pustila do upratovania špajzy.

Otvorím Instagram, aby som si prezrela všetky svoje príspevky. Špajzy svojich klientov, ktoré vyzerajú, akoby patri-li sériovým vrahom. Sklenené nádoby uložené jedna vedľa druhej, označené mojím úhľadným písmom. Z obrázkov pocítim náhly príval dopamínu. Upratovanie domácností uspokojuje potrebu, ktorá je vo mne tak hlboko zakorenená, až mám dojem, že je vrodená. Ako dieťa som neodišla do školy, kým som si neustlala posteľ a neusporiadala plyšové hračky podľa veľkosti. Posteľ, stôl, ceruzky... Tá dokonalá nehybnosť ma uspokojovala. Byť jedináčikom má svoje výhody. Na konci dňa nájdete všetko tak, ako ste to nechali.

Siahnem po tretej poloplnej škatuli kukuričného škrobu a položím si ju k nohám vedľa niekoľkých otvorených balíkov sušenok a oschnutých čipsov. Na podlahe sa povaluje toľko harabúrd, až mám pocit, že ma pohltia. Zhltnú ma obrovské balenia cereálnych tyčínok, ktoré nemá nikto rád, mne je ich však napriek tomu ľúto vyhodiť. Ferris leží s hlavou položenou na labkách a čaká, kým sa nejaká dobrota ujde aj jemu.

Ak chcete upratať, najprv musíte spraviť neporiadok. Túto vetu vždy nadšene opakujem svojim klientom. Keď ma vidia, ako vyberám predmety z ich kuchynských skriniek a ukladám ich na podlahu, častokrát na nich doľahne pocit úzkosti. Ja s tým problém nemám, aspoň nie v cudzích domoch. Pri práci všetko komentujem a v hlase mi pritom znie odhodlanie, ktoré ma posúva vpred. „Teraz, keď sme všetko povykladali, vyberieme potraviny, ktoré najčastejšie jedávate na raňajky.“ Takýmto spôsobom klientov sprevádzam celým dňom, spoločne delíme police podľa jednotlivých kategórií a vytvárame tak oku lahodiaci úložný priestor. Nazývam ho spokopriestor. Tento termín som vymyslela na svojom instagramovom profile a snažím sa ho dostať do povedomia.

LETNÁ LÁSKA

Ako stojím pred svojou špajzou a hľadím na všetok kukuričný škrob, uvedomím si, že pokoj, ktorý pri práci cítim, tkvie v tom, že nejde o môj vlastný neporiadok. Nedokážem cítiť nenávisť k chlapíkovi, ktorý si kúpil obrovské balenie proteínového prášku. Ani k matke, ktorá im darovala veľkú nádobu vianočného čatní. Neporiadok mojich klientov je prostý, ten môj ma nesmierne ťaží.

Keď nájdem štvrté balenie kukuričného škrobu, odrovná ma to. Za celý rok používam kukuričný škrob len jediný raz, a to keď pečiem orechový koláč na Deň vďakyvzdania. Ako sa zo mňa stal človek, ktorý nemá dosť energie na to, aby sa pred tým, než kúpi ďalší škrob, pozrel do špajzy, či tam náhodou ešte nejaký nezostal? Ako je možné, že sa živím organizovaním domácností a nie som schopná napísať si nákupný zoznam? Pýtam sa to samej seba, no v hlave mi znie Petov hlas. Spomínam si, ako sa ma na to pýtal, no nepamätám si, čo som mu odpovedala. Musel by si tu byť. Musel by si stráviť deň v mojej koži, aby si pochopil, ako je to možné. Nie som si istá, či to sama dokážem pomenovať.

Vzdám to a všetko, čo sa váľa na podlahe, šmarím do odpadkového vreca. Aj tak je najvyšší čas ísť po deti. Je posledný týždeň školského roka a ja sa už neviem dočkať leta. Leto sa odohráva vonku a bordel v záhrade je oveľa prívetivejší než ten vnútri. Kľúče nájdem pod formulárom na vrátenie trička, ktorého platnosť vypršala minulý týždeň. Mobil je schovaný pod nedojedeným toastom s maslom. Na displeji svietia tri zmeškané hovory od Frannie, a tak jej po ceste do garáže zavolám.

„Neuveríš, keď ti to poviem,“ ozve sa na druhej strane. V pozadí počujem zvuky bistra. Buchotanie riadov a hádzanie plastových príborov do koša.

„Som samé ucho. Čo sa deje?“

„Naši idú preč.“

Tomu sa dá len ťažko uveriť. Rodičia Frannie z Beechwoodu doteraz nevytiahli ani päty. „Idú nakupovať domáce potreby?“

„V lotérii vyhrali dvojtyždňovú dovolenku na Miami.“

„Čože? To znie úžasne! Úplne si ich tam viem predstaviť v tričkách s plameniakmi.“ Usmievam sa do telefónu, pretože rodičov Frannie zbožňujem. Na Deň svätého Patrika nosievajú rovnaké zelené kostýmy. Raz sa na dôležitom stretnutí mestskej rady zjavili v práškových parochniach a čiernych županoch. Aj moja mama ich mala zafixovaných ako „párik, ktorý má rád prestrojenia“. Nikto, koho poznám, nemá v sebe viac entuziazmu než oni.

Keď sme vyrastali, s Frannie sme neboli bohvieaké kamarátky, no chodili sme do rovnakého ročníka a každý tu pozná pána a pani Hoganovcov, pretože sú trochu excentrickí a tiež preto, lebo vlastnia dva hlavné piliere nášho mestečka. Bistro u Hoganovcov a Hotel Beechwood. S Frannie sme sa zblížili, keď sme sa sem s Petom presťahovali z Manhattanu. Sledovala som, ako Hoganovci starnú, a sem-tam mi napadlo, či niekedy pána Hogana omrzí nosiť na každý domáci futbalový zápas svoj (teraz už archívny) dres zo strednej. Alebo či niekedy prestanú nosiť uniformy hráčov Yankees na prehliadku detských bejzbalových tímov. Zatiaľ sa nezdá, že by sa plánovali stiahnuť.

„Viem,“ odvetí Frannie. „Úplne sa pomiatli. Mama si pred hodinou ostrihala vlasy po plecía. Vraj sa to na Floridu viac hodí. Odchádzajú v sobotu.“

„Nepochybne si užijú veľa romantiky. A nápojov s papierovými dáždňikmi.“ Ako cúvam z garáže, prekvapia ma slnečné lúče. Pred vchodovými dverami mi v kvetináčoch krásne kvitnú muškáty. Sadím ich na Deň matiek, preto-

LETNÁ LÁSKA

že majú rovnaký odtieň ako mamin rúž a disponujú aj jej tvrdohlavou odolnosťou. Muškáty zvládnu horúce dni oveľa lepšie, než by človek čakal. Netreba ich príliš polievať ani sa o ne úzkostlivo starať. Stačí odtrhnúť vyschnuté časti a ony opäť rozkvitnú. Odrazu si na sivých teplákoch, ktoré kedysi patrili Petovi, všimnem škrvnu od kávy. Naozaj si nedokážem predstaviť, ako by mama reagovala, keby videla, ako to bez nej nezvládam.

„Si v pohode?“ spýta sa Frannie, keď dlhšie nič nehovorím.

„Jasné.“

„Povzdychla si si.“

„Asi starnem.“

„Prestaň s tým. Máme tridsaťosem. Mohli by sme pokojne otehotnieť či začať študovať medicínu.“

„Prečo si spomedzi všetkých možností, ktoré máme, vybrala práve dve najvyčerpávajúcejšie?“

Frannie minulý rok porodila, no nezdá sa, že by jej to bránilo v rozlete. Zvláda to ako nič a popritom ešte vedie bistro. Je iný typ než ja a Marco je rozhodne iný typ manžela.

„Vyklap to.“ Predstavujem si, ako si Frannie plecom pridrža telefón pri uchu, utierajúc stoly po poludňajšom návale v bistre.

„Instagram ma vyčerpáva a včera večer som si objednala aromaterapeutické plávajúce sviečky. Myslíš si, že je to so mnou zlé?“

„Iste. Povedz mi, aké nohavice máš na sebe, a ja ti hneď poviem, ako zle na tom si.“

Zasmejem sa. „Bez komentára.“ Od maminej smrti sa ma Frannie snaží prehovoriť, aby som sa obliekla do niečoho poriadneho. Vzpieram sa, pretože bez maminej pomoci nemám čas na také frivolnosti ako vkusné oblečenie. Frannie

však namieta, že obliecť si džínsy a blúzku trvá rovnako dlho ako obliecť si tepláky a tričko. Na to jej vždy odvetím: „Ale prečo by som to robila?“ Jej odpoveď znie: „Pre seba.“ Nakoniec sa zhodneme, že sa nezhodneme.

Vojdem na parkovisko pred základnou školou v Beechwoode a obsadím posledné miesto. „Dobre, už musím ísť. Pogratuluj za mňa rodičom a odkáž im, že sa budem tešiť na fotky.“

Ako stláčam červené tlačidlo, aby som ukončila hovor, počujem ju zakričať dve slová, ktoré mi podľa nej zmenia život. „Poriadne nohavice!“

Skôr než vystúpim z auta, poviem: *Mami*. Položím si ruky na volant v polohe o desať minút dve. *Už ma nebaví žiť v minulosti. Viem, že asi od teba chcem privela, ale nemôžeš trochu spolupracovať? Nemôžeš mi poslať nejaké znamenie?* Verila na znamenia viac než ja, potrebujem však pomoc, a tak o ňu prosím. Neodpovie mi, ale počujem, ako sa smejie. Vydá zo seba takzvaný spoločenský smiech. Ten, ktorým dávala ľuďom najavo, že ju pobavili. Nie hurónsky smiech, pri ktorom jej z očí striekali slzy. Ten si šetrila pre komédie s Willom Farrellom a pre chvíle, keď Cliffy skomolil nejaké slovo a namiesto kečupu povedal kepuč. Alebo názov štátu Massachussets vyslovil ako Mesečúza. V rukáve vždy schovávala vreckovku pre prípad, že by sa stalo niečo naozaj vtipné. Človeka, ktorý odchádza z domu pripravený zasmiať sa, nemôžete nemilovať.

Iris sedí navrchu preliezačky a zjavne preberá niečo zásadné s najväčšími šéfkami a zároveň najoblúbenejšími babami piateho ročníka. Vo fialovom tielku, oranžových šortkách a podkolienkach je neprehliadnuteľná. Irisine módne kreácie nie sú na prvý pohľad oku lahodiace, ale vie, ako ich nosiť. Tvárim sa, že svoju druhú dcéru, Greer, ktorá sedí

LETNÁ LÁSKA

na lavičke a zíza do mobilu, nevidím. Vždy ma čaká pred školou, aby sa vyhla tomu, že vojdem dnu a vyzdvihnem ju. To by bolo hotové božie dopustenie. Spomínam si, ako som si v prvý školský deň jej šiesteho ročníka dovolila zastaviť pred školou, stiahnuť okienko na aute a zamávať jej pred kamarátmi. Odvtedy mám zákaz priblíženia.

Čakám pred škôlkou na Cliffyho. Jeho učiteľka je už vonku a zhovára sa s rodičmi, no neprekvapuje ma to. Vždy vychádza ako posledný. Keď konečne vybehne von v tričku so Sponge Bobom a s batohom na chrbte, venuje mi úsmev šesťročného chlapca, ktorý viac než šesť hodín nevidel svoju mamu. Ten úsmev by nasýtil menšie mesto a každý deň premýšľam nad tým, kedy sa to skončí. Kedy vyjde zo školy, kývne hlavou mojim smerom a utečie niekam s kamarátmi. Nikdy som nevidela, že by štyridsaťročný muž takto hľadel na svoju mamu.

Cliffy sa mi hodí okolo krku a začne džavotať niečo o vačiciach. Všimnem si, že na oblohe sa zaťahajú mraky. Dievčatá si nás všimnú a utekajú k autu. Chytím Iris za ruku, a keď mi na tvár začnú dopadať ťažké kvapky dažďa, musím sa zasmiať.

Keď nastúpime do auta, na okamih sa zastavím a pri pohľade na dážď bičujúci čelné sklo sa usmejem. Toto je znamenie, o ktoré som žiadala. Búrka je znakom nového začiatku a ja si neželám nič iné než užiť si túto chvíľu. Greer, Iris, Cliffy a ja, ukrytí v aute za zvuku dažďa. Sme všetci spolu, v bezpečí, a všetko zvládneme. Dnes sa naozaj cítim o desať percent lepšie. Možno je to vďaka ovseným sušienkam alebo vrecu starého jedla, ktoré som vyhodila. A možno je len ten správny čas. Greer odtrhne zrak od mobilu a ja na okamih zbadám dievča, ktorým bola skôr, než sa všetko pokazilo.

Vtom mi zazvoní telefón a Iris mi ho ochotne podá. Pretože má jedenásť a ešte nemá potrebu ma neznášať. „Volá ocko,“ oznámi mi.

„Ahoj Pete,“ prihlásim sa s telefónom pri uchu. Petove hovory si nikdy nedávam na hlasitý odposluch, pretože nechcem, aby deti počuli, ako bezstarostne znie, keď ruší plány. „Leje ako z krhly.“

„Áno, vidím. Počuj, nechcel som ti písať. Už je to rok. Mali by sme sa konečne rozviesť.“

Zdá sa, že Pete si predsa len pamätá dôležité dátumy.

Čo možno najradostnejším hlasom odvetím: „Skvelé! Pošli mi čas a miesto.“ Reagujem, akoby sme sa chystali na nejakú párty.

Keď zavesím, Greer sa opýta: „Prečo sa usmievaš?“

Pretože teraz sa cítim o pätnásť percent lepšie. Konečne sa od Peta definitívne odpútam. Prídem na to, ako zarobiť vlastné peniaze. A viem presne, koľko kukuričného škrobu mám v špajze. „Fancy mi posielala znamenia. Čaká nás luxusné leto.“

2. KAPITOLA

Prvý letný deň sme s mamou zvykli oslavovať. Privstali sme si a východ slnka sme pozorovali pri Hoteli Beechwood. Mám pocit, že sme túto tradíciu započali, keď som mala štyri roky. Bolo to rok po tom, čo sa moji rodičia rozviedli. Vyrazili sme za tmy, nenápadne sme preklížli k pobrežiu, sadli sme si na schody terasy a pozorovali, ako v diaľke vychádza slnko nad Long Islandom. Kým sme čakali, pýtala sa ma: „Čo očakávaš od tohto leta?“ A ja som odvetila do tmy: „Chcem sa naučiť bicyklovať a poraziť ťa v šachu. Chcem narásť o päť centimetrov. Chcem, aby ma niekto pobožkal.“ Dookola sa pýtala: „Čo ešte?“ a ja som do tmy chrlila jedno želanie za druhým. Dovolila mi želať si čokoľvek na svete. Keď som vyslovila posledné prianie, tak ma ubezpečila, že všetko sa mi môže splniť. A ja som jej verila. Len čo sa obloha začala sfarbovať dooranžova, silno ma objala okolo pliec. „Pripíjam na luxusné leto,“ povedala.

Túto tradíciu sme obnovili, keď sme sa presťahovali do Beechwoodu a samozrejme sme zapojili aj deti. Spomínam si, ako s úsmevom hľadela na more, zatiaľ čo deti vyslovovali svoje priania. „Čo ešte?“ pýtali sme sa stále dookola. Keď mama zomrela, Iris napadlo, že by sme v tejto

tradícii mohli pokračovať na paddleboardoch. Najprv som odolávala, pretože tradícia je tradícia. No videla som, že v dievčatách to vyvoláva skôr smútok než nostalgiu, a tak som si povedala, že zmena nám prospeje. Dnes sa koná náš druhý východ slnka na paddleboardoch. Zaparkujem pri hoteli a spoločne prejdeme popri pobreží k lodenici ukrytej v tme. Moja stredoškolská učiteľka, pani Bronsteinová, ktorá to tam má na starosti a trvá na tom, aby som ju volala Linda, mi pred rokmi dala kľúč. Vyberieme si tri paddleboardy a vyrazíme na more. Greer je opatrná, najprv len nehybne kľáči a zbiera odvalu na to, aby sa postavila. Ja sedím obkročmo, aby som udržala rovnováhu. Cliffy leží na chrbte, hlavu má položenú v mojom lone a spoločne čakáme na slnko.

V lete sa vždy udeje niečo významné. V lete sme sa presťahovali do Beechwoodu. V lete sa naučila Greer plávať. Posledné dva roky poznačili smrť a smútok a ja premýšľam, aká spomienka nám zostane na nadchádzajúce leto. Cliffy vysloví do tmy, že chce postaviť mostík cez jazierko na dvore. Iris chce na zápase streliť tri góly. Greer si zamumle svoje želania len pre seba. „Čo ešte?“ pýtam sa znovu a znovu. Aj ja by som si chcela niečo želať, no v hlave mám jeden veľký guláš.

„Aj ty si niečo želaj, mami. Rýchlo!“ ozve sa Cliffy. Obloha sa pomaly rozjasňuje, ale slnko ešte nevidno. Iris urobí na doske stojku. Je taká nebojácna a sebaistá, až mi je ľúto, že nie je tabletkou, ktorú by som mohla zhltnúť. Greer sa mierne vzdiali, a potom pádľuje nazad.

Odkedy sa mi na hrudi usalašil balvan smútku, nedovolila som si zabávať sa. Chcem sa opäť smiať, spontánne sa rozhodovať, ako keď sa mama rozhodla pripraviť Pečenú Aljašku. Chcem upratať každú jednu skrinku v dome. „Chcem sa

LETNÁ LÁSKA

cítiť ľahšie,“ vyslovím, zatiaľ čo sa na oblohe zjavuje slnko a plní mi želanie.

„Pripíjam na luxusné leto!“ vykrikneme smerom k slnku. Cliffy sa zasmieje, pretože kričať na slnko mu pripadá zábavné. S dievčatami len mlčíme. Stále si nie sme isté, ako sa na tomto mieste máme cítiť.

3. KAPITOLA

Každý piatok sedávam v malej kancelárii u Frannie a zatiaľ čo ona dolieva zákazníkom kávu, ja sa jej starám o účtovníctvo. Posledné dva týždne som vynechala, pretože som musela byť doma s deťmi, no dnes sa im začal denný tábor v centre voľného času, a tak som späť v svojom živle. Popri práci počujem, ako pri grile Marco vyspevuje Theovi, ktorý sedí vedľa neho v detskej ohrádke. Theo vždy vonia ako cheeseburger a podľa mňa je to jediný spôsob, ako ešte o niečo vylepšiť vôňu bábätka.

Toto je moja obľúbená časť týždňa. Sedím sama v miestnosti a pomáham zveľaďovať tento malý podnik. Pri upratovaní skriň a šatníkov som si vedomá toho, že výsledok je len akýmsi rýchlym a dočasným riešením. No organizovať chaos v bistre mi prináša veľkú radosť a pocit zadostučenia. Dodávatelia pečiva dostávajú peniaze na ruku raz týždenne, mliekareň zasiela faktúry raz za štvrtrok alebo vôbec, náklady je však aj tak potrebné zaevidovať. Výdavky za energie sa automaticky strhávajú z kreditnej karty Franniných rodičov. Všetky záznamy mi Frannie necháva na útržkoch papiera, vyblednutých faktúrach a lepiacich papierikoch, označených otáznikmi a usmiateymi tváričkami.

LETNÁ LÁSKA

Každý týždeň odchádzam s tým, že som všetko vyriešila, a cítim sa rovnako spokojne, ako keď som pracovala ako účtovníčka a dokončila som audit.

Dnes som hotová za trištvrte hodiny, a tak si stihnem objednať stratené vajcia.

„Ako to vyzerá s rozvodom?“ spýta sa Frannie. „Už si si našla právniku?“

„Žiadnych právnikov nepotrebujeme.“

„Čo tým chceš povedať?“ Frannie šmarí handru do drezu za sebou.

„Vyše roka žijeme oddelene, ale správame sa k sebe priateľsky. Stále máme spoločný účet a všetko platíme z neho. Keďže z neho financuje aj svoj byt, na sporiaci účet nič neposielame, a tak nechceme míňať úspory na právnikov. Našiel mediátora alebo mediátorku.“

„Fíha, tomu hovorím progresívny prístup.“

„Deti sú tiež rady, že to riešime bez doťahovania.“

„Stretáva sa s niekým?“

„Nemám šajnu. Myslíš si, že už je na to čas?“

„Randenie neprichádza do úvahy, kým nezačneš nosiť slušné nohavice.“

Zrak upriamim na svoje špinavé sivé tepláky a v kútiku duše dúfam, že to nie sú tie isté, v ktorých som spala. „Viem.“

„A overaly sa nepočítajú.“ Na môj vkus až príliš vehementne gestikuluje mojím smerom s kanvicou bezkofeínovej kávy v ruke. „Nesnaž sa ma obalamutiť tou neforemnou rifľovinou. Overaly sú pohodlné, rozgajdané a v svojej podstate sú to tepláky.“

„Veď sú na nich pracky a traky.“

„Kým si nezaobstaráš nohavice so zipsom, s nikým randiť nebudeš.“

„Takže mužom ide o zipsy. To si musím zapamätať.“

„Možno práve to potrebuješ. Rande. Aby si sa pohla ďalej a znovu zažila všetko po prvýkrát. Prvé rande, prvý bozk.“

„Preboha, prestaň.“ Už len pri tej predstave si pripadám ako v pasci.

„Môžem ísť s tebou?“

„Na rande?“

„Nie. Na mediáciu.“

Pri predstave, ako Pete vojde do právnickej kancelárie a nájde vedľa mňa sedieť Frannie so žltým notesom, sa takmer neubránim úsmevu. „Nie, ďakujem.“

„Vieš, že môj mladší brat je právnik, ak potrebuješ niečo prebrať.“

Teraz sa už musím usmiať. „Scooter je právnik? Nie je možné, že sme také staré.“

„Má tridsaťšesť. Mohol by byť prezidentom.“

„Scooter? Vtipná predstava.“

Vtom nad dverami zazvoní zvonček a zjavia sa v nich pán a pani Hoganovci v rovnakých teplákových súpravách a panamských klobúkoch. „Zabudla som ti povedať, že sa už vrátili,“ poznamená Frannie.

„Dievčence!“ zvolá pani Hoganová. „Som rada, že sme vás tu zastihli pohromade.“ Sadnú si vedľa mňa, každý z jednej strany, a neunikne mi, že majú rovnaké parfumy. Tak toto už je iný level.

„Vitajte späť! Ako ste sa mali na Floride?“ vyzvedám.

„Bola to jedna báseň,“ odvetí pani Hoganová. „Bývali sme v malom bungalove pri mori. Výhľad sme mali skoro až na Kubu. Spriatelili sme sa s mladými, ktorí kúpili bar. Vraj ho navštevoval sám Hemingway.“

„V skutočnosti tam nikdy nebol.“

LETNÁ LÁSKA

„Áno, to je fakt. No už len tá predstava sa mi páči.“ Tlesne rukami a tvár sa jej rozžiari od nadšeného úsmevu. Mať tak aspoň desatinu jej energie.

„Sprievod na Deň nezávislosti bez vás nebol to pravé orechové,“ musím uznať. Každý rok sa prezliekajú za Stryka Sama, symbol Spojených štátov amerických, a oslnivú Betsy Rossovú, ktorá údajne ušila prvú americkú vlajku. Sprievod sa začína v meste a končí sa v hoteli, kde Hoganovci podávajú párky v rožku a kolu pre všetkých, ktorí vydržia až do konca. Tento rok Frannie obsluhou poverila zamestnancov hotela. Boli odetí v bežných uniformách a pôsobilo to dosť všedne.

„Nepochybne ste si to užili,“ povie pán Hogan. Oči mu zabľúdia na škvrtu, ktorá zdobí predok mojich teplákov. To, že ide o javorový sirup, si radšej nechám pre seba. „Ako sa máš, Ali?“ spýta sa ma.

„Všetko v poriadku. Máme sa skvele,“ odvetím a popritom si škvrtu rýchlo zakryjem papierovou servítkou. Cítim, ako sa obrúsok ihneď prilepí o sirup.

Pani Hoganová obráti pohľad na Frannie. „Príďte na Piatkový večer plný fantastickej zábavy. Oslavujeme náš návrat. Samozrejme so sebou vezmite aj deti. Príde dokonca aj Scooter.“

„Iste, ďakujem za pozvanie.“ Trochu zábavy mi veru nezaškodí, fantastickej detto.

4. KAPITOLA

Deti sú už tretí deň v tábore a ja mám dnes na zozname šesť úloh. Momentálne si vybavím len dve z nich. Musím Greer kúpiť menej trápne pyžamo a nájsť stratený strojček na zuby. Ako počúvam božský zvuk kvapkania vriacej kávy, vychutnávam si fakt, že pranie Petovej bielizne sa medzi mojimi povinnosťami rozhodne nenachádza.

Než sa mi narodili deti, súčasťou zoznamu som bola i ja. Ráno vstanem, uvarím si kávu a pred prácou si pôjdem zabehať alebo si zacvičím jogu. Ak mi zostane káva, keď vstane Pete, dopije ju. Ak nezostane, nie je to môj problém. Bolo to v čase, keď sme obaja pracovali a zarábali – vtedy sa ku mne ešte správval ako k dospelej.

Keď som prestala chodiť do práce, začala som variť kávu podľa Petovho gusta. Chcel, aby som mu do nej pridávala škoricu, čo podľa mňa úplne prebije chuť kávy, no napriek tomu som to robila. Predsa je to on, kto chodí do práce. Mala som dojem, že jeho čas na kávu je podstatnejší než môj. Rovnako tak aj víkendy a večery. Je náročné požiadať partnera o čas pre seba, keď nechodíte do práce. Alebo keď máte prácu, ktorá skôr pripomína koníček a nevynáša toľko, koľko by si predstavoval.

LETNÁ LÁSKA

Prvé ráno po Petovom odchode som si varila kávu a takmer som si do nej pridala škoricu. No včas som sa spamätala, vysypala ju späť do nádoby a víťazoslávne stisla tlačidlo na kávovare. Po dlhej dobe som si uvarila pravú nefalšovanú kávu. Vychutnala som si ju viac, než dokážem opísať.

Aj teraz som si uvarila kávu len pre seba, a ako ju pijem, niekoľkokrát si otočím obrúčku na prste. Rozmýšľam nad škoricou a nad tým, ako som rada, že ju už nemusím používať. Stiahnem si prsteň z prsta a roztočím ho. Keď dopadne na linku, otvorím skrinku s koreninami a položím ho na vrchnák od škorice. Zhlboka sa nadýchnem a vychutnávam si vôňu kávy, ktorá naplnila miestnosť. Rukou, ktorú viac nezdobí žiadny šperk, si prečešem vlasy. Cez okno hľadím na svoje muškáty v plnom rozkvetu. Je streda a v stredu sa nemusím stretnúť s Petom. Mám pocit, že sa mi pomaly do tela vracia cit.

„Hľadiš na ten hrnček, akoby si si to s ním chcela rozdať,“ vyhlási Greer, keď vojde do kuchyne. Jej komentár je mierne uštipačný a sarkastický, ale aspoň sa so mnou rozpráva. Odkedy Pete odišiel, tvári sa prinajmenšom kyslo. Má dvanásť a pravdepodobne cíti neistotu a hnevá sa na mňa za to, ako to dopadlo s našou rodinou. Netuším, ako sa mám obhájiť. Práve som zavřšila prvý rok ako slobodná matka, ona zavřšila šiesty ročník. Ani jedna z nás to nemala jednoduché.

„Nikdy nehovor nikdy,“ odpoviem a znovu si odpijem. Ako ďalší zide dolu Clifffy a venuje mi pohľad šesťročného chlapca, ktorý nevidel svoju mamu desať hodín.

„Dnes ráno máme lukostreľbu, nemohli by sme trochu meškať?“ spýta sa Greer. Z tohtoročného letného tábora nie je dvakrát nadšená. Budúci rok bude dosť stará na to, aby bola mladšia vedúca, takže tento rok jej to pripadá trápne. Nerada meškám a nemám rada, ani keď meškajú deti. No

práve som si dala dole obrúčku a oslobodila sa. Pravdou je, že nikoho nezabije, ak raz prídu trochu neskôr.

Obe z nás prekvapím, keď poviem: „Jasné, idem sa hore prezliecť.“

„Prezliecť?“ čuduje sa Iris a sadne si k tretiemu tanieru s vajčkami. Nemusím ani vysvetľovať, ktoré komu patria. Každý ich má rád na iný spôsob – praženica, volské oko, omeleta – akoby mali na stole menovky.

„Áno, prezliecť,“ odvetím zo smiechom, keď vidím ich pohľady. Nič nové pod slnkom. Odkedy Pete odišiel, snažia sa vyhodnotiť, ako sa mám a ako zvládnem kormidlovať túto loď. Irisine veľké hnedé oči sa na mňa pozerajú spod krivej ofiny, ktorú si minulý týždeň sama ostrihala. Je celá odetá v zelenom, vrátane ponožiek, a pôsobí to dokonale bláznivo. Greer na mňa hľadí so širokým úsmevom mojej mamy a tvárou, ktorá sa mení z dievčenskej na tínedžerskú. Vyvoláva to vo mne úžas a zároveň paniku. V septembri nastupuje do siedmeho ročníka. Čaká ju prehľad svetovej histórie na vysokej úrovni a peklo zvané Machiavelli. Siedmy ročník bol pre mňa nočnou morou. Náhle a bez vysvetlenia sa so mnou niektorí kamaráti prestali baviť. Pamätám si, ako sme vtedy s mamou sadli do auta a vybrali sa do prímorského mesta Rockport na roľky z homára a na prechádzku. Smiali sme sa na trápnych nápisochoch na vyšívaných vankúšikoch a kúpili si kľúčenky v tvare žabiek. Na večeru sme si dali pukance a do noci sledovali film Teta Maime, prikryté starkinou žltou háčkovanou dekou. Takou mamou chcem byť. Kormidlovať bezpečne do prístavu a sama byť prístavom. Budem potrebovať slušnejšie nohavice.

Oblečiem si overal, obľúbené pásikavé modro-biele tričko a napíšem Phyllis, či už je hore. Phyllis je moja deväťdesiatštyriročná suseda, ktorá býva vo vedľajšom dome, stojacom

LETNÁ LÁSKA

až príliš blízko nášho. Nedávno v svojom telefóne objavila nekonečné možnosti, ktoré ponúka svet emotikonov. Odpovie mi obrázkom kávy, čím sa mi snaží naznačiť, že ráňajky bude chcieť neskôr. Pošlem jej zdvihnutý palec a ona odpovie rozrehotanou tváričkou, ktorá v danom kontexte nedáva zmysel, ale je to jej obľúbený spôsob, ako ukončiť konverzáciu.

Odveziem deti do tábora a vezmem Ferrisa do parku pre psy. Je to obrovská trávnatá plocha so storočnými platanmi, ktorá siaha až k vlnolamu. Za ním je pláž a záliv zvaný Long Island Sound. Manhattan odtiaľto nevidno, výhľad naň je až za rohom, ale mne stačí vedieť, že je tam. Park sa končí pri Hoteli Beechwood s jeho jasnými bielymi stenami, týčiacimi sa k modrej oblohe. Oproti je pláž posiatá žltými slnečníkmi. Od mora vanie teplý vánok a kníše levandulami, ktoré práve začínajú kvitnúť. Všetko spomenuté by som si asi mala vychutnávať, lenže podľa mňa sú parky pre psy čisté peklo. Ferris rád pobehuje kade-tade, oňucháva zadky cudzím psom a núti ma tak do nepríjemných rozhovorov s ich majiteľmi. Je to ako koktailová párty, ibaže bez koktailov. Keď vidím, ako sa všetci ostatní výborne baví a ja by som odtiaľ najradšej zdupkala, mám pocit, že je so mnou niečo v neporiadku.

Hoci sa dnes cítim povzbudená svojím nahým prsteníkom a vybraným outfitom, nemám náladu sa s niekým baviť. Keď bývate v meste, v ktorom ste vyrástli, každá zdvorilá otázka nesie ťarchu vašej minulosti. Nechce sa mi hľadieť do očí ľuďom, ktorí ma poznajú celý život, a badať v nich prekvapenie z toho, že som opustená, rozídená a ne-napĺňam svoj potenciál. Netuším, ako reagovať, keď sa ma niekto nonšalantne spýta: *Ako sa máš?* Lepšie než si myslíte. Konečne sa rozvádzam a pozrite sa na moje nohavice!

Ferrisa šikanuje hlúčik čiváv, a tak hľadá útechu u mňa. Usadím sa na vlhkej tráve s vedomím toho, že budem odiaľto odchádzať s tmavým mokrým fľakom na zadku. Ferris je šesťkilový kríženec s dlhým vlhkým nosom a karamelovohnedou srstou, padajúcou všade, kam príde. Tak trochu pripomína družičku, ktorá rozhadzuje lupene kvetov cestou k oltáru. Hlavu si mi položí na stehno a ja mu hladím jeho obľúbené miestečko na krku. V tejto polohe vydrží, pokiaľ neprestanem. Tomu hovorím symbiotický vzťah. Jeho dych ma upokojuje, a tak zavriem oči a užívam si nežný júlový vánok. *Mami*, ozve sa hlas v mojej hlave. *Prezliekla som sa*. Nato začujem ju: *Vidíš, zlatko, ani to nebolelo*. Áno, trvalo mi to len dva roky.

Zrazu sa strhnem, pretože Ferris vyskočí a uteká na druhý koniec parku k dverám hotela. Vstanem, aby som zistila, čo upútalo jeho pozornosť, dúfajúc, že to nebola mŕtvola veveričky, v ktorej sa chce vyvárať. Zastane pri chlapíkovi so strapatými svetlohnedými vlasmi, skoro až plavými, ktorý v náručí drží čierneho psíka ako bábätko. Zdá sa, že majiteľka bernardína, veľkého ako Mike Tyson, sa mu ospravedlňuje. Vyberiem sa smerom k nim a popod nos si zamumlem mamine slová: „Porovnávanie kradne radosť zo života.“ Je o niečo mladšia než ja, na sebe má dokonale sediace džínsy a v nich zapravenú bledoružovú blúzku. Ako sa k nim priblížim, všimnem si, že má na sebe dokonca aj opasok. Opasok! A všimnem si aj to, že dotyčný je fešák. Má na sebe vyblednuté zelené tričko a svetložlté plavky. Z diaľky vyzerá ako tínedžer, no z jeho správania srší akési zrelé sebavedomie. Hladká svojho psa, zároveň však milo konverzuje so slečnou s opaskom. Akoby už len pri pohľade na ňu vedel, že čokoľvek jej pes spravil, musela byť nehoda, pretože ona má zjavne všetko pod kontrolou.

LETNÁ LÁSKA

Ferris sa obšmieta okolo chlapíkových nôh, ňuchá, a keď stojím niekoľko metrov od nich, v spomalenom zábere vidím, ako Ferris dvíha zadnú nohu a ociká mužovi ľavú tenisku. „Nie!“ skríknem, je však už neskoro. Z výrazu tváre toho fešáka je jasné, že mu pomaly dochádza, čo sa stalo, a zatrasie nohou.

„Panebože, veľmi ma to mrzí,“ ospravedlňujem sa, kľaknem si a chytím Ferrisa za obojok.

Žena sa na mňa pozrie a spýta sa chlapíka: „Ten pes sa na vás vymočil?“

Opäť potrasie nohou. „Podľa mokrej ponožky usudzujem, že áno.“

„Som v úplnom šoku,“ priznávam. „Prisahám, že toto nerobieva. Urobil to len raz, keď sme s dcérou prišli domov z nemocnice. Lebo som ju porodila, nie preto, že bola chorá. Chcela som len povedať, že ju má najradšej.“

„Takže to mám brať ako kompliment?“ Pozriem sa naňho a všimnem si, že sa usmieva. Vzhľadom na stav jeho topánky to nedáva zmysel, ale tvári sa, akoby bol dokonca rád, že ma vidí. Je približne v mojom veku, hoci z neho vyžaruje ľahkosť, vďaka ktorej vyzerá mladšie, než sa ja cítim. Má svetlohnedé oči, asi o odtieň tmavšie než vlasy a nevidno v nich ani náznak hnevu. Možno si uvedomil, že nejde o nič, čo by nevyriešila práčka. Detailne skúmam jeho pohľad, a to najmä preto, aby som mu nezízala na plecía a na hrud', ktorú mu tesne obopína tričko.

„Nebodaj na vás cikajú psy často?“ spýta sa žena koketným hlasom, ktorý ma irituje. „Lebo mňa by asi porazilo.“ Je mi zvláštne, že napriek jej dokonalému outfitu, suchým topánkam a potencionálne agresívnemu psovi nemá v sebe dosť grácie a ešte prilieva olej do ohňa.

„Vážne mi je to ľúto,“ zopakujem a postavím sa.

„Naozaj to nič nie je. Veď sa to dá oprat‘,“ odvetí neznámy.

Mám pocit, akoby som ho už niekedy stretla. Nespoznávam ho, ale ten pohľad... Pozerá sa na mňa tak, ako na mňa muži hľadievali zamlada. Ako keby ma naozaj vnímal. Napadne mi, či moja obrúčka nefungovala ako plášť neviditeľnosti. Alebo je to tými takmer slušnými nohavicami? Som vydesená a potešená zároveň. Tento overal nemá dokonca ani zips.

Bernardín sa rozbehne za iným psom a žena ho neochotne nasleduje. Nevšimla som si, či mala na prste obrúčku, ale neznámy ju nemá. Nezaregistrovala som, že by park pre psov fungoval ako zoznamka, no možno to tak je. Palcom si prejdem po prstenníku a dôjde mi, že som single a že aj ja sa môžem slobodne zoznamovať. Mám dojem, akoby mi táto skutočnosť celý rok bzučala okolo hlavy, matne som ju počula, len som si ju nechcela pripustiť. Som voľná.

„Ako sa volá náš cikajúci bandita?“

„Ferris,“ odpoviem. „Je z útulku, to meno mal, už keď sme si ho adoptovali.“ Pohľad upriamim na psíka v jeho náručí, ktorý si opiera hlavu o hrud' svojho majiteľa. „A váš sa ako volá?“

„Toto je Brenda.“

„Brenda?“

„Áno, pretože vyzerá ako Brenda,“ vysvetľuje a znie pri tom, ako keby nemohol uveriť, že som na to neprišla sama. „Ten pes ju takmer zramoval svojou obrovskou labou, no povedal by som, že ona sa bojí všetkých psov. Na Ferrisa si hádam zvykne, keď už ma stihol pokrstiť.“ Upiera na mňa pohľad, ako keby nikam inam nehládel radšej, až nakoniec musím odvrátiť zrak.

„Fakt ma to mrzí.“

LETNÁ LÁSKA

„Nechajte to už tak. Asi sa mu páčim.“ Brenda mu nehybne odpočíva v náručí a ja sa pristihnem pri tom, ako jej závidím. Tento chlapík so širokými ramenami sa mi páči. Páči sa mi jeho vrelý výraz tváre, pri ktorom mám pocit, že mu za očami sedí smiech. Už je to celá večnosť, odkedy som si všimala nejakého chlapa, a je možné, že tohto si všímam až prehnane.

„Ešte som vás tu nevidela. Žijete v Beechwoode?“ To som sa rovno mohla opýtať: „Chodíte sem často?“ Prečo tento rozhovor zbytočne natahujem? Nie sme predsa v bare. Single život mi fakt nejde.

„Prišiel som sem navštíviť rodinu.“

Prikývnem a neviem, čo na to povedať. Pre toto neznášam parky pre psy. Ľudia sa tu stretávajú, no jediné, čo majú spoločné, sú ich psí miláčikovia, ktorí sa navzájom častujú rôznymi nechutnosťami. Hoci v tomto prípade si to odniesol jeden z nás. „Je to váš prvý pes?“ spýtam sa a okamžite to olutujem. Je zrejmé, že sa silou-mocou pokúšam tento rozhovor predlžovať. Dobre predsa viem, že mi buď odpovie kladne, alebo vyrukuje so srdcervúcim príbehom o tom, ako mu zomrel pes. Príbehy o psoch sa totiž vždy končia len jedným spôsobom.

„Odkiaľživa som mal psa. Ak nerátam prvý ročník na výške.“

„Je to veľká zodpovednosť. Teda pre vysokoškoláka.“

„Asi áno. Je to o zvyku. Už ani neviem, aké je to ráno vstať a robiť niečo iné, než ísť venčiť.“

„Počkajte, keď budete mať deti.“ Práve som z úst vypustila kolosálnu blbosť. Veď ani neviem, či nemá deti. Okrem toho som sa prezradila. Očividne som premýšľala nad tým, či je alebo nie je slobodný. „Teda ak ich ešte nemáte.“

„Svoje vlastné nemám, nie.“

Dost' rýchlo sme prešli na osobné záležitosti a ja chcem vedieť, ako to myslel. Veď človek buď má deti, alebo nemá. „Ja mám tri. Majú dvanásť, jedenásť a šesť.“

„Ktoré z nich to ocikal váš pes?“

„Jedenásťročnú. Iris,“ odpoviem. „Je rozkošná. Udivuje ma, že na ňu necikajú všetky psy.“

Na tvári sa mu rozprestrie široký úsmev. „Zdá sa mi to alebo ste ma práve nazvali rozkošným?“

„To teda nie.“ Do líc sa mi nahrnie červeň. Akosi strácam kontrolu. Po desiatich rokoch stretnem pekného chlapa a som z toho celkom mimo.

„Ale áno, je to jednoduchá matematika. Ak si prehráte všetko, čo ste práve povedali, vychádza z toho, že som podľa vás rozkošný. Byť vami, cítim sa trochu trápne.“

Trápne som sa cítila ešte skôr, než sa začal tento rozhovor. No keďže to už vyšlo najavo, pripadá mi to aj zábavné. Obzriem sa okolo seba. „Kde je štáb? Nemáte mi to ako dokázať.“

„Je to očividné pre mňa, psov a tipujem, že aj pre všetkých v tomto parku. Ste do mňa.“

„To teda nie som,“ namietam a založím si ruky na hrudi.

Zasmeje sa a musím uznať, že je pri tom naozaj rozkošný. „Volám sa Ethan. Môžeme si tykať?“ Posunie Brendu, aby mi mohol podať ruku.

„Iste, ja som Ali.“

Ruku mi stíska o trochu dlhšie, než by sa patrilo. Bude to znieť zvláštne, ale v tej chvíli si pomyslím, že nechcem, aby ma pustil. Pocítim nutkanie vyložiť karty na stôl. Chcem mu povedať o tom, ako som si dnes zložila obrúčku. Chcem mu povedať, že som si práve uvedomila, že som single a že netuším, ako na to. Že ma fascinuje, ako so mnou zľahka flirtuje, a zaujíma ma, čo bude ďalej. Ako sa ľudia vlast-

LETNÁ LÁSKA

ne spoznávajú? Idú na kávu? Alebo rovno na večeru? Toto sa stane, keď človek niekoho spozná na online zoznamke? Hľadá na mňa priam omamne. Ako na niekoho, kým som bola kedysi.

Aby som nič z toho nevyslovila nahlas, skloním sa a pripnem Ferrisov obojok na vôdzku. „Dobre teda, rada som ťa spoznala. A ešte raz sa ospravedlňujem za tú topánku.“

„Je to v pohode. Máš zlatého psa.“

„Súhlasím.“ Brenda tvrdo spí a čiernu hlávku má položenú v jeho laktovej jamke.

„Nič jej nie je,“ uistí ma, no ja som zízala na jeho plecia, nie na Brendu.

„Iste, tak teda ahoj. A ešte raz prepáč. Rada som ťa spoznala.“ Otočím sa a pri každom kroku som si viac a viac istá, že overal mám na zadku úplne premočený od trávy. Zajtra sa rozhodne musím do tohto parku vrátiť.